

Δήμητρα 'ποῦ χαμόγελο γλυκὸ σὲ στεφανώνει
 Καὶ ζῆ στο στόμα τὸ νεκρὸ,
 Δάκρυ μᾶς 'πότισες πικρὸ
 Καὶ μόνο σὺ χαμογελάς, σὺ Δήμητρα, σὺ μόνη.

✽

Σ' αὐτὸ τὸ χαμογέλιο σου, μάννας καρδιὰ βραγίζει,
 Δάκρυα ἀπαντοῦνε καὶ λυγμοί,
 Κι' αὐτὴ τῆ μαύρῃ τῆ στιγμῇ,
 Ποιὸ τάχα ὄνειρο γλυκὸ, παρθένα σὲ κοιμίζει! . . .

✽

Ξύπνησε, κόρη, ξύπνησε πρὶν σβύσης 'σὺν τὸ κύμα
 Ποῦ τὸ βουφᾶ ἢ ἀρογιαλιά . . .
 Τῆς Μάννας τῆ γλυκεῖα ἀγκαλιά,
 Δήμητρα, πῶς τὴν παραιτᾶς, γιὰ νὰ κλεισθῆς σὲ μνήμα;

✽

Ποῦ φεύγεις ἀνθοστόλιστη, παρθενικὸ στολίδι; . . .
 Πάρε τὴν πρώτη σου πνοή
 Γύρισε πίσω 'στὴ ζωὴ
 Κι' ἄφησε γι' ἄλλους τὸ βαρὺ, τὸ μακρὸν ταξεῖδι.

✽

Μ' ἓνα χαμόγελο ἀπαντᾷ σὲ λόγια πικραμένα,
 "Αἶχ! Δὲ 'μπορεῖ νὰ σηκωθῆ,
 Γιατ' εἶναι τόνειρο βαθύ . . .
 Τὸν ὕπνο τὸν ἀξύπνητο κοιμᾶται ἢ παρθένα.

✽

Οὔτε οἱ θρῆνοι τὴν ξυπνοῦν, οὔτε πικρὸ τραγοῦδι:
 Τοῦ Χάρου διάθηκε ἢ πνοή
 Κ' ἔσβυσε νειότη καὶ ζωὴ
 Κ' ἐλύγισε παντοτεινὰ τὸ τρυφερὸ λουλοῦδι!!

Γ. Γ. . .

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Εἰς τὴν Δήμητραν Κοῦτου

'ΣΑΝ ὄνειρο γλυκὸ ἐχάθη,
 'Σὺν πρώτη ἀκτίνα μιᾶς αὐγῆς . . .
 Δὲν ἦταν κάτοικος τῆς γῆς.
 Τώρα πετᾷ 'ς τὰ οὐράνια βᾶθη.

ΑΡΧΙΤΕΤΟ

Μέσ' ἔς τὸν ὀλόφωτον αἰθέρα
Καὶ ἔς τὴ γαλάζια ξαστεριά
Ἐκ τῆς γῆς κρυφῆ μεριά
Φτερούργισε μιὰ μαύρη ἄμρα.

✱

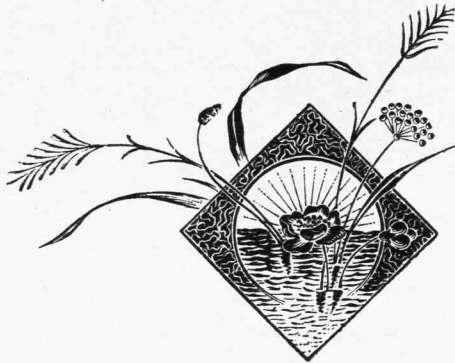
Παλάτι τῆς φωτολουσμένο
Εἶχε τῆς μάννας τὴν καρδιά . .
Τώρα ἀξημέρωτη βραδυά,
Τώρα παλάτι ἐρειπωμένο !

Κ' ἡ μάννα ἔς ὄνειρο καὶ μόνο
Ἐκ τὸν ἄμορφο σωρὸ
Χτίζει παλάτι λαμπερό,
Καινουργιο ἔς τὸ παιδί τῆς θρόνο.

✱

Καὶ τὸ θωρεῖ φωτολουσμένο . . .
Μὰ ἡ πρώτη ἀκτίνα τὴν αὐγή
Ἄγ ! δείχνει ἀγιάτρευτη πληγή,
Δείχνει παλάτι ἐρειπωμένο !

N. Γ. . .

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ *

ΔΗΜΗΤΡΑΣ Γ. ΚΟΝΤΟΥ

ΖΗΤΟΥΝ νὰ μάθουν διατί ὀνομάζω προσφιλές τὸ ἡμερολόγιόν μου ! Ἴδου διατί. Διότι εἰς πολλάς, εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς σελίδας του ἀναγνωρίζω τὴν ψυχὴν μου, τὴν τόσο μελαγχολικὴν καὶ στενοχωρημένην. Ἀναγνωρίζω τὴν δυστυχίαν, ἣτις παρακολουθεῖ βῆμα πρὸς βῆμα μερικοῦς ἀνθρώπους. Πολλάκις ἡ εὐτυχία μᾶς εὐνοεῖ, ἀλλ' ἡμεῖς δὲν τὴν ἐκτιμῶμεν, παρὰ μόνον ὅταν μᾶς ἐγκαταλείψῃ.

Διατί συνήθως ἐγὼ ἀπὸ τῆς εὐθυμίας μεταπίπτω εἰς μεγάλην μελαγχολίαν, μεμιγμένην μετὰ χαρᾶς καὶ ἐλπίδος ; Διατί ἡ ἄνευ λόγου ἀθυ-

* Αἱ ἐξόγως περιπαθεῖς σελίδες αὗται, ἀπεσπᾶσθησαν ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου, ὅπερ ἐτήρει ἡ προσφιλές κόρη **Δήμητρα Κοντοῦ**, μέχρι τῆς ὑστάτης πνοῆς αὐτῆς, μετ' ἀληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐγενοῦς πόθου ἀναγράφουσα ἐν αὐτῶν πᾶσαν ὥραιάν ἐκ τῆς ζωῆς τῆς ἐντύπωσιν. . . .